

ΝΕΑ ΤΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

• ΤΕΥΧΟΣ 116 • ΙΟΥΝΙΟΣ - ΙΟΥΛΙΟΣ 1990 • ΔΡΧ. 300

ΤΕΥΧΟΣ

ΑΝΑΖΗΤΗΣΗΣ & ΠΕΡΙΣΥΛΛΟΓΗΣ

EDITORIAL

11ο τεύχος της «Νέας Τάσης» λοιπόν και αυτό πολύ καθυστερημένο. Τόν τελευταίο χρόνο από πλευράς συχνότητας εκδόσεως δέν τά καταφέραμε και τόσο καλά μιὰς και ούσιαστικά από διμηνιαίοι καταλήξαμε τετραμηνιαίοι. Πάντως «οὐδέν κακόν ἀμιγές καλοῦ» και ἔτσι και αὐτή ἡ καθυστέρηση στην ἔκδοση μιὰς ἔδωσε τή δυνατότητα νά βάλουμε περισσότερες (και ποιοτικότερες ὑποστηρίζουμε) σελίδες, νά βελτιώσουμε λίγο τήν ἐμφάνιση τοῦ περιοδικοῦ και ἐν γένει νά μπορούμε βάσιμα νά ὑποστηρίζουμε ὅτι εἴμαστε τό πιό «ὑποψιασμένο» περιοδικό στόν χώρο τῆς δεξιᾶς, ὅ,τι κι ἂν σημαίνει αὐτό. Και πάντως ἐπιμένουμε ὅτι εἶναι συνειδητή αἰσθητική μας ἐπιλογή τό ὅτι δέν θέλουμε νά μοιάσουμε στόν «Ταχυδρόμο» ἐμφανισιακῶς, και ἐπομένως πηγαίνοντας και ἔδω ἀντίθετα στό ρεύμα, θά μιὰς ἐπιτρέψετε νά μήν συμμετάσχουμε στόν διαγωνισμό τοῦ «ἰλλουστρασιόν» και τῆς τετραχρωμίας πού συνήθως συνοδεύονται ἀπό μιὰ ἀντίστοιχη κενότητα ἀπόψεως και περιεχομένου.

Ποιοί εἶναι οἱ λόγοι ὁμως αὐτῆς τῆς καθυστέρησης; Λίγο πολύ οἱ γνωστοί: οἱ πολιτικές ἐξελίξεις πού μιὰς ἀπορροφῶν, ὁ στρατός πού μιὰς παίρνει τά καλλίτερα παιδιά, οἱ μεταναστεύσεις στό ἐξωτερικό λόγω σπουδῶν, μιὰς ἔχουν κάνει τόν τελευταίο χρόνο νά βρισκόμαστε μπροστά σέ μιὰ ἀναδιοργάνωση συντονιστικῶν και συντακτικῶν ἐπιτροπῶν, πού τελειωμό δέν ἔχει. Και δυστυχῶς πρόκειται νά συνεχιστεῖ ἔτσι ἡ κατάσταση, τουλάχιστον μέχρι τόν προσεχῆ Νοέμβριο.

Ἀπό τήν ἄλλη μεριά ὁμως βγήκε και κάτι θετικό ἀπ' ὅλη αὐτή τήν ἱστορία: νέα παιδιά, νέοι ἀρθρογράφοι πού τό ὄνομά τους θά συναντήσετε σ' αὐτό τό τεύχος θά σᾶς δώσουν, ἐλπίζουμε, τήν δέουσα εἰκόνα τῆς ζωντανίας και τῆς ἀνανεώσεως.

Κατά τά ἄλλα, αὐτό τό περιοδικό

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

• EDITORIAL.....	2, 52
• NEA ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ: Πρώτα δείγματα γραφῆς.....	3
• ΣΧΟΛΙΑ.....	6
• ΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ.....	9
• Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΗΜΕΡΑ ΗΡΘΕ.....	11
• ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ.....	15
• ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟ: Ἕνα ξεχασμένο ζήτημα.....	21
• ΑΝΑΤ. ΕΥΡΩΠΗ: Ἕνας νέος κόσμος γεννιέται.....	25
• ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ: Μέ τόν Κ. Θάνο.....	27
• ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟΣ.....	32
• Η ΑΔΩΣΗ ΤΗΣ ΤΡΙΠΟΛΙΤΣΑΣ.....	37
• Α. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ.....	41
• ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΤΙΚΗ.....	44
• ΠΟΙΗΣΗ.....	47
• ΕΙΔΗΣΕΙΣ.....	48
• ΚΡΙΤΙΚΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ.....	51

ΕΚΔΟΤΗΣ:

Κων/νος Τσακίρης
Κολοκοτρώνη 11 - 105 62 ΑΘΗΝΑ

Ἐτήσια συνδρομή ἐσωτερικῶν 1.500 δρχ.
Ἐτήσια συνδρομή ἐξωτερικῶν 2.000 δρχ.

Τά ἐνυπόγραφα ἄρθρα ἐκφράζουν
τίς ἀπόψεις τῶν συγγραφέων τους
και δέν δεσμεύουν τή Σύνταξη.

**ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ
ΑΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗ**

**ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΑΥΤΟ ΤΟ ΑΦΙΕΡΩΝΟΥΜΕ ΣΤΟΝ ΦΙΛΟ ΚΑΙ
ΟΜΟΙ·ΔΕΑΤΗ ΑΔΕΣΗ, ΠΟΥ ΧΑΘΗΚΕ ΤΟΣΟ ΤΡΑΓΙΚΑ, ΤΟΣΟ ΝΩΡΙΣ !!!**

βγαίνει σέ μιὰ στιγμή ὅπου ὅλες οἱ προσδοκίες ἔχουν πιά διαψευστεῖ. Ἡ ποιοτική και ποσοτική ἐκτίναξη τήν ὁποία μέ τόση ἀδημονία προσμένάμε και γιά τήν ὁποία γράφαμε σέ προηγούμενο τεύχος ὄχι μόνο δέν ἦλθε, ἀλλά ἀντίθετα ἐκεῖνο τό ὁποῖο ἦρθε ἦταν ἡ ποσοτική καταβαράθρωση. Ὅλες οἱ παλιές ἀγωνίες, ὅλα τά ψυχολογικά προβλήματα πού γεννοῦν οἱ ἄκαρπες προσπάθειες ἀναζωπυρώθηκαν: ἡ παραίτηση, ἡ ἀπελπισία, ἡ φυγή, ἡ ἀδιαφορία, ἡ φαγωμάρα, ἡ ἀνεύθυνη εὐθυνολογία, ἡ ἀναζητήση ἀποδιοπομπαίων τράγων, ἡ ἀλαζονεία ὡς μόνη διέξοδος πολιτικῆς ἐπιβιώσεως, μιὰς ἐπιβιώσεως πού ὀλοένα και περισσότερα φαντάζει αὐτοσκοπός και ἄρα ἄσκοπη, φαντάζει

δηλαδή ἀποκομμένη ἀπό κάθε ὑπαρκτή και πραγματική θέληση προσφορᾶς στό Ἕθνος και στήν Κοινωνία, ὄλ' αὐτά τά δυσάρεστα συντροφεύουν τό παρόν τοῦ λεγομένου ἐθνικιστικοῦ χώρου. Οἱ μουρμούρες και οἱ ἐξυπνάδες, ὁ ἀνταγωνισμός τοῦ 0,1% μέ τό 0,3%, αὐτή ἡ μιζέρια τοῦ ἐλέγχου ἑνός ἀνύπαρκτου χώρου, τῆς καθοδηγήσεως ἑνός ἀνύπαρκτου κοινοῦ, ὄλ' αὐτά ἐπιτείνουν τό ἔντονο αἶσθημα πού νοιώθουν πολλοί ἀξιόλογοι και σημαντικοί ἄνθρωποι νά «τραποῦν εἰς ἄτακτον φυγήν», ρίχνοντας μαύρη πέτρα πίσω τους.

Ἐμεῖς τί κάνουμε μέσα σ' ὄλ' αὐτά; Ἐμεῖς συνεχίζουμε νά κάνουμε αὐτό πού κάναμε πάντα: θά ἀγωνιστοῦμε
ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 52

ΝΕΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ:

Πρώτα δείγματα γραφής

του Μάκη Βορίδη

Νά λοιπόν, πού μετά από επίπονες προσπάθειες πολλών ετών και μιάς άνευ προηγουμένου υπερέντασης του τελευταίου έτους, ή Έλλάδα έχει πρωθυπουργό της τόν κ. Κ. Μητσοτάκη. Για νά επιτευχθεί δέ αυτό τό «κατόρθωμα» πολλοί «έθνικιστές» έβαλαν τό χεράκι τους είτε υπερψηφίζοντας άνοιχτά τή ΝΔ και προσπαθώντας μάλιστα νά περάσουν τέτοια άποψη είτε μέ άλλους τρόπους, επιχειρώντας νά ενσπείρουν τήν ήττοπάθεια, τή φαγωμάρα, τήν πολυδιάσπαση του λεγομένου «χώρου».

Ή συμπεριφορά τους αυτή είχε βέβαια διάφορα κίνητρα. Άλλοι γιατί θέλησαν νά φράξουν τό δρόμο στή σημερινή ήγεσία του έθνικιστικού κινήματος, άλλοι γιατί παρέμειναν πιστοί στά κελεύσματα «άρχηγών» και παραγόντων, άλλοι γιατί κουράστηκαν νά περιμένουν μακριά από τά κυκλώματα της έξουσίας και άλλοι γιατί καλόπιστα θέλησαν νά φύγει τό ΠΑΣΟΚ, όλοι μαζί βοήθησαν στήν άπόκτηση της έξουσίας από τόν κ. Μητσοτάκη.

Πέραν όμως των έπιθυμιών, κινήτρων και εύθυνών των «πατριωτών», μιά μεγάλη μάζα του έλληνικού λαού επέλεξε τήν κυβερνητική σταθερότητα, κουρασμένη από τις διαδοχικές εκλογές. Στο σημείο αυτό ή έπαμφοτερίζουσα πολιτική του Συνασπισμού έπαιξε ένα άσχημο παιχνίδι στο ΠΑΣΟΚ. Τό ότι ό Συνασπισμός δέν ξεκαθάριζε τήν θέση του στο θέμα των μετεκλογικών συνεργασιών, έσπρωξε άρκετούς ψηφοφόρους του ΠΑΣΟΚ στήν νεοδη-

μοκρατική παγίδα του εκβιασμού «ή αυτοδύναμη ΝΔ ή συνεχιζόμενη άκυβερνησία».

Ποιές όμως είναι οι συνέπειες της εκλογής της ΝΔ και πόσο αυτή ή κυβέρνηση θά μπορέσει νά ικανοποιήσει τά αίτήματα των κοινωνικών στρωμάτων πού τήν οδήγησαν στήν έξουσία;

Κατ' άρχήν, ή ΝΔ βρίσκεται ήδη άντιμέτωπη μέ τό μεγάλο πρόβλημα της οικονομίας. Και είναι πλέον «ήλιου φαινότερον» ότι τό πρόβλημα της έλληνικής οικονομίας οφείλεται άφενός στήν ύπαρξη ενός τεραστίου άντιπαραγωγικού δημόσιου τομέα και άφετέρου στήν άδυναμία όλα αυτά τά χρόνια νά ύπάρξει ένα λαϊκό όραμα για τόν τόπο και τόν ρόλο πού καλείται ή φιλοδοξεϊ νά παίξει τό έθνος μας στον κόσμο.

Ή συνταγή της «Νέας Δημοκρατίας» για τήν υπέρβαση της οικονομικής κρίσεως είναι ή γνωστή συνταγή του νεοφιλελευθερισμού: σύνδεση της παραγωγικότητας και της άμοιβής, μείωση της παρέμβασης του δημοσίου, κατάργηση των τιμαριθμικών άναπροσαρμογών των μισθών, ιδιωτικοποιήσεις. Ή συνταγή αυτή, από τήν πιστή εφαρμογή της όποίας θά εξαρτηθεί και ή δανειοληπτική δυνατότητα της χώρας μας από τά διεθνή πιστωτικά ιδρύματα, έμφανίζει δύο μεγάλα προβλήματα. Πρώτον ότι θά πρέπει νά υπερνικήσει τήν αντίδραση των εργαζομένων, πού ήδη ξεκίνησε μέ τις πρώτες άπεργίες και δεύτερον, ότι ουσιαστικά άνοίγει τό δρόμο σε

όλες τις κολοσσιαίες διεθνείς εταιρείες, καθώς είτε εκποιεί μεγάλες εταιρείες του δημοσίου είτε άναζητεί σε διεθνές έπίπεδο επενδύσεις. Ή συνδυασμός λοιπόν της λιτότητας για τούς εργαζόμενους από τή μιά και του ξεπουλήματος της οικονομίας στους ξένους από τήν άλλη, συγκροτούν ένα μίγμα έλάχιστα θελκτικό. Παρά ταύτα, ή ΝΔ ύπόσχεται τήν οικονομική ανάκαμψη και θά πρέπει νά θεωρήσουμε ότι στή συνείδηση των ψηφοφόρων της θά κερδίσει κάποια παράταση χρόνου. Τό άν τελικά θά ύπάρξει ή ανάκαμψη, αυτό θά εξαρτηθεί από τήν άγωνιστικότητα των συνδικάτων, τό κατά πόσο τά μέλη τους και οι εργαζόμενοι γενικότερα θά στηρίξουν μιά άντιπολιτευτική άγωνιστική πολιτική και θά δεχτούν νά υποστούν τις συνέπειες και τό κόστος των άπεργιακών κινητοποιήσεων, καθώς και από τό σθένος και τήν έμμονή της κυβέρνησης στό νά εφαρμόσει τήν πολιτική της. Έκείνο όμως πού θά πρέπει νά θεωρείται σίγουρο είναι ότι αυτή ή ανάκαμψη θά γίνεται εις όφελος άλλων και υπό τόν έλεγχο άλλων, και συγκεκριμένα εις όφελος των μεγάλων ξένων εταιρειών και των έθνικών συμφερόντων πού αυτές εκπροσωπούν και υπό τόν έλεγχο των πιστωτικών όργανισμών από τούς όποιους θά έχουμε πάρει δανεικά. Οι συνέπειες αυτής της πολιτικής θά φανούν μόνο όταν τά κέντρα αυτά θά θελήσουν νά έλέγξουν και πολιτικά τό παιχνίδι στήν Έλλάδα και πάντως τότε τά περιθώρια για αντίδραση θά

Ο ΠΡΟΘΥΠΟΥΡΓΟΣ ΕΙΠΕ
ΟΤΙ, ΜΕΤΑ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ
ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΕΧΕΙ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ
ΕΛΕΥΘΕΡΑ.

ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΟΤΙ ΚΑΠΟΥ
ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΤΑ ΧΩΣΕΙ.

(Από τή «ΒΑΒΕΛ»)

είναι λίγα και δυστυχώς άκραϊα.

Ίσως κάποιος αναρωτηθεί αν υπάρχουν περιθώρια για μία διαφορετική πολιτική στο σημείο που θά έχουμε φτάσει. Θα άπαντήσουμε ότι πάντα υπάχουν περιθώρια για διαφορετική πολιτική. Θ' άπαντήσουμε ότι δέν κατανοούμε γιατί τήν κρίση καλεϊται νά πληρώσει για μία άκόμη φορά ο ιδιωτικός τομέας. Δέν κατανοούμε αυτό τό παιχνιδι ισορροπιών που τελικά φέρνει όλο τόν κόσμο, και δικαίως, άντιμέτωπο μέ τήν κυβερνητική πολιτική. Θα έπρεπε τήν κρίση νά τήν πληρώσουν εκείνοι που τήν δημιούργησαν, και τήν δημιούργησαν οί πολιτικοί και ή πολιτική τής ρουσφετολογίας. "Ας τήν πληρώσουν λοιπόν τόσο αυτοί που τήν χρησιμοποίησαν, για νά αυξήσουν τήν πολιτική τους δύναμη, όσο και αυτοί που έπωφελήθηκαν από τό παιχνιδια τής πλειοδοσίας των διορισμών. "Ας μειωθεί ο δημόσιος τομέας. Και σωστή ή κατεύθυνση των πωλήσεων των προβληματικών και των ΔΕΚΟ, άρκει νά μήν υπάρξουν δεσμεύσεις για τήν διατήρηση των εργαζομένων, γιατί τότε... «δωρον άδωρον». Σωστό θά ήταν νά άρθει ή μονιμό-

τητα των δημοσίων υπαλλήλων, σωστό θά ήταν νά συνδεθεί ή παραγωγικότητά τους μέ τήν μισθολογική τους εξέλιξη, σωστό θά ήταν (γιατί όχι;) νά υπάρξουν και άπολύσεις. "Ας μήν άκούσουμε δέ τά τετριμμένα περί τής πολιτικής εϋνοιοκρατίας στο Δημόσιο και τής «επαναλειτουργίας» τής Πλ. Κλαυθμώνος άπου οί δυστυχείς οί δημόσιοι υπάλληλοι θά άπολύονται μέ κομματικά κριτήρια. Σε τελευταία άνάλυση, άς ξέρει όποιος θέλει νά δουλέψει στο δημόσιο, ότι στοιχειό που θά έπηρεάζει τήν επαγγελματική του εξέλιξη θά είναι και ή πολιτική, αν δέν μπορεί νά διασφαλιστεί τελικά ή άξιοκρατία. "Ας μήν άκούσουμε οϋτε για τήν αύξηση τής άνεργίας.

Η λύση στο πρόβλημα τής άνεργία είναι ή ανάπτυξη και όχι οί διορισμοί, έτσι ώστε νά πληρώνουν οί εργαζόμενοι για νά τρώνε κάποιοι χαραμοφάδες. Άπαραδεκτη από τήν άλλη είναι ή κατάργηση των δωρεάν εισητηρίων στα μέσα μαζικής μεταφοράς τό πρωί, ή αύξηση των κομιστρων, ή αύξηση τής βενζίνης, των τιμολογιών τής ΔΕΗ και του ΟΤΕ, γιατί έτσι τήν κρίση κα-

λούνται νά τήν πληρώσουν οί φτωχοί, οί εργαζόμενοι, οί παραγωγικές τάξεις τής χώρας, τό σύνολο του λαου άδιακρίτως.

Βρίσκουμε επίσης άκατανόητα τά περί φοροδιαφυγής. Ένα φιλελεύθερο πρόγραμμα οφείλει νά βασίζεται στη μείωση τής παρέμβασης του κράτους στην οικονομία, και όχι στην βελτίωση τής εισπρακτικής του ικανότητας. Και τελικά γιατί δέν καταργείται ή άμεση φορολογία, ώστε νά τελειώνουμε και μέ τήν φοροδιαφυγή και νά υλοποιείται και ή κοινωνική δικαιοσύνη; Τί έξυπηρετεί αυτή ή φιλοσοφιστική συζήτηση κατά των φοροφυγάδων, πέραν του νά αναζωπυρώνει τόν φόβο του μικροέμπορου, του μικροβιοτέχνη, του μικρού επιχειρηματία ότι πάλι αυτός θά πληρώσει τή νύφη.

Σ' ό,τι άφορα στα εθνικά ζητήματα, ή ΝΔ μάς έχει ήδη δώσει δείγματα τής δειλής και μειοδοτικής πολιτικής που πρόκειται νά ακολουθήσει. "Ηδη οί «γείτονές μας» τήν προκάλεσαν ποικιλοτρόπως: Άναζωπύρωση του «μακεδονικού», είσβολή στην πρεσβεία μας στα Τίραννα, κατάληψη του Πατριαρ-

χειού Ίεροσολύμων, τουρκικές παραβιάσεις στον έναέριο χώρο, ή εθνική εξωτερική μας πολιτική παραμένει δειλή και περιορίζεται σε χλιαρές και σε άχρηστες επικλήσεις του Διεθνούς Δικαίου, τό όποιο όλες οι ίσχυρές χώρες, μέ πρώτες τίς ΗΠΑ, τό έχουν γραμμένο στό κατάλληλο μέρος. Ήδη δέ διαπράχθηκαν τά πρώτα σφάλματα ή άναγνώριση του Ίσραήλ χωρίς νά έχει προηγουμένως διασφαλιστεί ούτε ό ρόλος του Πατριαρχείου, μά ούτε και ή Παλαιστινιακή γη, καθώς και τό ότι έτέθη από τήν έλληνική κυβέρνηση τό θέμα τής μουσουλμανικής μειονότητας στόν ΟΗΕ, μέ άποτέλεσμα νά διακινδυνεύουμε νά προκαλέσουμε καμμία άναποδη άπόφαση, έτσι ώστε τελικά είτε νά μήν τήν άποδεχτούμε και νά ρεζιλευτούμε διεθνώς είτε νά αναγκαστούμε νά συμμορφωθούμε, όποτε άλίμονό μας. Στά ζητήματα τής εξωτερικής πολιτικής ή κυβέρνηση τής ΝΔ θά κινηθεί τό πολύ-πολύ στο επίπεδο τής ένεργητικής και δραστήριας διανομής ένημερωτικών δελτίων και στήν τέλεση συμβολικών παραστάσεων στους διεθνείς οργανισμούς.

Στό χώρο τής παιδείας, πέραν τής άπεργίας των καθηγητών τίποτε άλλο δέν έχει συμβεί. Κι όμως τά πανεπιστήμια χρειάζονται νέο νόμο πλαίσιο, χρειάζονται νέα σχολικά βιβλία, χρειάζεται άλλαγή του έξεταστικού συστήματος μά και γενικώς άλλαγή τής εκπαιδευτικής νοοτροπίας, πράγματα δηλ. πού πολύ άμφιβάλλουμε γιά τό αν πρόκειται νά τά κάνει ή ΝΔ. Καί κυρίως γιά λόγους πού κατ' επανάληψη έχουμε άναπτύξει μέσα άπ' αυτό τό περιοδικό δέν πρέπει νά έπιτραπει ή λειτουργία ιδιωτικών πανεπιστημίων. Στή θέση αυτή όμως επέμεινε στις προγραμματικές δηλώσεις ό πρωθυπουργός κ. Κ. Μητσοτάκης.

Ή μείωση τής θητείας πού μελετάται επίσης ουσιαστικά δείχνει τήν κατεύθυνση αυτής τής κυβέρνησης. Διότι αν συνδυαστεί ή οικονομική μας κατάσταση πού συνεπάγεται

πραγματική άδυναμία νά γίνουν σοβαρές άμυντικές δαπάνες μέ τή μείωση του άριθμού των στρατευμένων μπορούμε νά καταλάβουμε ότι πάντως ή κυβέρνηση αυτή δέν στηρίζεται στό στρατό γιά νά λύσει τά προβλήματά της. Ο στρατός όμως από πολλές πλευρές άποτελεί και πρέπει νά άποτελεί τό πιο συγκεκριμένο και άπτό και σαφώς αντίληπτό δείγμα εθνικής δυνάμεως, είδικά γιά τά μικρότερα πληθυσμιακά και έδαφικά και άσθενέστερα οικονομικά κράτη.

Τώρα σ' ότι άφορā στά μεγάλα κοινωνικά ζητήματα πού θέτει τό εθνικιστικό κίνημα, γι' αυτά μέχρι στιγμής καμμία συγκεκριμένη κίνηση δέν έχει γίνει. Γιά τήν άμεση άπέλαση των όλοένα και αύξανόμενων παρανόμων ξένων μεταναστών, γιά τήν άπέλαση των μουσουλμάνων πού δηλώνουν Τούρκοι στή Θράκη, γιά τήν θέσπιση τής ποινής θανάτου γιά τους έμπόρους ναρκωτικών και γιά τους τρομοκράτες, γιά τήν προστασία εθνικών και άνθρωπίνων δικαιωμάτων στήν Β. Ήπειρο, γιά μία κατεύθυνση εθνική στήν παιδεία, γιά τήν επαναφορά τής διδασκαλίας των αρχαίων έλληνικών και τής έλληνικής ιστορίας στό λύκειο, γιά τό κυπριακό και γιά έναν ένωτικό σχεδιασμό του, γιά τήν προστασία τής ιδιαιτερότητας του έλληνικού πολιτισμού, γιά όλ' αυτά τίποτε συγκεκριμένο δέν έχει είπωθει, τίποτε συγκεκριμένο δέν έχει γίνει. Αυτό σημαίνει ότι ουσιαστικά άκέραιο τό εθνικιστικό πρόγραμμα διατηρεί τή σημασία του και ότι ό άγώνας των εθνικιστών παραμένει και θά παραμείνει,

όπως φαίνεται, άδικαίωτος.

Έξάλλου ή ΝΔ σύντομα θά βρεθεί μπροστά σε δύο σημαντικές πιέσεις, μπροστά σε έγγενή προβλήματα πού δέν θά τής αφήσουν πολλά περιθώρια. Κατ' αρχήν, θά βρεθεί μπροστά στήν πίεση «των άγωνιστών» πού θά ζητούν ρουσφέτια, διορισμούς, νομή έξουσίας και πού δέν θά μπορεί νά ίκανοποιήσει τίς όρέξεις τους μέσα σ' ένα οικονομικά φιλελεύθερο πλαίσιο και στή συνέχεια θά πρέπει νά διαχειρισθεί τήν ουσιαστικά άλυτη κρίση πού θά προκαλέσει ή έλευση του 1992 και πού θά σημαίνει τήν πολιτική και οικονομική έξόντωση τής Έλλάδος.

Αυτά τά δύο στοιχεία, σε συνδυασμό μέ τό σημαντικό ένδεχόμενο άποτυχίας του σκληρού οικονομικού της προγράμματος θά διαμορφώσουν μία συγκυρία ευνοϊκή. Ή κρίση είναι συνέπεια τής διεθνιστικής λογικής πού ή ΝΔ δέν έγκαταλείπει.

Στά έπόμενα χρόνια, οι άνεργοι θ' αύξηθούν, οι μετανάστες θά αύξηθούν, ή έγκληματικότητα θά αύξηθεί, οι θάνατοι από ναρκωτικά τό ίδιο, ή γη και οι έπιχειρήσεις θά ξεπουλιούνται, ό έλληνισμός θά παραμένει τό ίδιο άλύτρωτος και μόνος όπως πάντα. Καί γιά όλα αυτά, τότε δέν θά ύπάρχει τό ΠΑΣΟΚ γιά νά κατηγορήσουμε, δέν θά ύπάρχουν οι κλέφτες και οι κατεργαρέοι. Δέν θά μπορούν τότε νά άρνηθούν τίς ευθύνες τους. Καί τότε θά ύπάρξει μία νέα ευκαιρία γιά τόν εθνικισμό. Τότε θά ξαναμετρηθούμε. Μέχρι εκείνη τή στιγμή χρειάζεται ύπομονή, αυτοσυγκράτηση, ένότητα και κυρίως σκληρή δουλειά.

